

Метелик не кричить

Кожна жінка мріє вирватися з набридлого кола побутових проблем і почати інше життя — цікаве, насичене, незвичайне. Чи легко встояти, коли хтось обіцяє надзвичайну пригоду, сповнене коханням і турботою майбутнє?

У світі, за статистикою, щорічно безслідно зникають мільйони людей. Більшість цих зникнень пояснюється цілком природними причинами: нещасні випадки, стихійні лиха. Але частина з них — це ті, хто, немов метелики, летять на світло, але потрапляють у полум'я, з якого вже не годні вирватись...

“Ця моторозна історія – авторський «ремейк» на один із моїх перших трилерів. Сподіваюсь, нові читачі проковтнуть її за одну ніч! А ті, хто багато років тому прочитав «Перейти темряву» оцінять доповнення і нові події, що відбуваються з героями.” Ірен РОЗДОБУДЬКО

Ірен
РОЗДОБУДЬКО

М
Оетелик
не кричить

НОРА • ДРУК

Ірен РОЗДОБУДЬКО

МЕТЕЛИК НЕ КРИЧИТЬ

Роман

Повне або часткове копіювання тексту твору, переклад, розміщення твору або його перекладів на сайтах та інших Інтернет-ресурсах, будь-яке інше його використання без письмового дозволу правовласника ТОВ «Видавництво «НОРА-ДРУК» суворо заборонені. Порушення заборони тягне за собою відповідальність згідно із чинним законодавством.

ISBN 978-966-688-065-2.

© Ірен Роздобудько, текст, 2020.

© Нора-Друк, 2020.

Кожна жінка мріє вирватися з набридлого кола побутових проблем і почати інше життя — цікаве, насичене, незвичайне. Чи легко встояти, коли хтось обіцяє надзвичайну пригоду, сповнене коханням і турботою майбутнє?

У світі, за статистикою, щорічно безслідно зникають мільйони людей. Більшість цих зникнень пояснюється цілком природними причинами: нещасні випадки, стихійні лиха. Але частина з них — це ті, хто, немов метелики, летять на світло, але потрапляють у полум'я, з якого вже не годні вирватись...

© Anthe Studio, cover image, 2020.

© Ірен Роздобудько, текст, 2020.

ISBN 978-966-688-054-6 (палітурка) © Нора-Друк, 2020.

ISBN 978-966-688-065-2 (epub)

Двадцять років тому

Маленький Міка ніколи не гуляє на вулиці сам.

Тільки бачить з вікна, яка вона довга. Взимку засипана снігом і здається солодкою, мов цукор — от би вибігти і скуштувати на смак! Влітку сонячна, яскрава, кольорова, аж в очах мерехтить від різнобарв'я — і теж здається солодкою, як льодяники-монпансьє, що колись принесла тітонька Льоля.

Мама не бере його з собою навіть до магазину. Прив'язує мотузкою до батареї і йде, посваривши пальчиком — мовляв, ані руш, а якщо захочеш «пі-пі», не здумай надзюрити посеред кімнати. Ставить горщик і йде.

Міка стає навшпиньки і дивиться за вікно — наскільки сягає зір. Адже підвіконня високе, а влізти на нього не дає мотузка. А отже бачить Міка лише смужку довгої-довгої вулиці, що впирається у ставок.

Ситуація змінюється, коли приходить тітонька Льоля.

Тоді можна буде тихенько, але наполегливо, поки Льоля із мамою п'ють каву або коричневий прозорий напій із череватої пляшки, час від часу скиглити: «Хочу на ставок... Хочу на ставок...».

Тітонька Льоля не така заклопотана, як мама. І не така сувора. Маленький Міка точно знає, якщо ось так поскиглити хоча б з годинку, Льоля обов'язково зглянеться.

А мамі просто набридне слухати це скавучання і вона скаже:

— Забери цього дебіла! Я більше не можу!

Що таке «дебіл» Міка не знає, проте слово йому подобається, а головне — це означає, що зараз тітонька Льоля зітхне і скаже:

— Що ж, малий, пішли. Тільки не більше, як на пів години!

І тоді маленький Міка прожогом кине́ться по своє заповітне знаряддя: скляний півлітровий слоїк та сак, натягне шорти, взує розтоптані сандалики і, згоряючи від нетерпіння, застигне на порозі.

Ой, як довго Льоля застібає свої модні черевички, підфарбовує і без того яскраві вуста! Та ще й по сигаретці треба викурити з мамою — «на доріжку»!

— Льолька! Тільки не довго! — наказує мама. — Я поки поставлю картоплю!

І вони вирушають на ставок. Йдуть по довгій-довгій стежці і Міка крутить головою, роздивляючись будинки — які вони високі! З вікон лине музика.

Маленькому Міці боляче слухати голосні звуки. Але вони затихають, щойно закінчується асфальт і трав'яні джунглі виводять до ставка.

Ставок — це диво!

В його густих заростях усе рухається, шарудить, стрекоче, усе сповнене невідомим життям. Не таким галасливим, як посеред будинків.

Міка із задоволенням ступає у вогку траву і уявляє, що під його ногами — величезні, невидимі людському оку міста із дивовижними мешканцями.

Там вирує своє життя, і там, так само як і у «великому світі», є будинки, магазини, школи, стадіони. Тільки живуть тут не люди, а маленькі комахи — прекрасні й огидні водночас. У них багато лапок, крилець, лупаті очі...

Міка добре чує, як луцаться під його сандаликами всі їхні споруди (можливо, такі ж самі, як і його багатоповерхівка, тільки дуже-дуже малі!). Але роздивитись наслідки руйнування майже неможливо — надто рясно росте трава.

Краще спостерігати за мурашником. Якщо гілкою розворушити його, стає дуже добре видно коридори, кімнатки, підземні переходи, а головне — метушню, що здійсмається там.

Зовсім як у кіно про війну, яке він дивиться, зазираючи у шпарину матеріної спальні. От тільки прикро, що не чу́тно звуку! А галасу,

певно, там багато. І усе це наробив він, маленький Міка, володар мурашиного всесвіту!

Після мурашника настає черга ще одного захоплення: ловити бабок та метеликів. Треба нахапати їх якнайбільше, адже на все про все — лише півгодини, Льоля довше не чекатиме.

Добре було б ще жабу впіймати — їх тут безліч. Виблискують гладкою мокрою шкірою, мов пластмасові! Огидні, лупаті, з м'якими білими черевцями. Якщо перевернути їх палицею — черевце роздувається, якщо натиснути палицею сильніше... Бр-р-р...

З жабами завжди проблема — мама ніколи не дозволить занести їх до хати! Жаби підуть «в діло» пізніше, вирішує Міка, тоді, коли зможе приходити сюди сам. Адже колись настане і такий час!

Він із задоволенням ганяє берегом, вдихає трохи задушливий очеретяний запах, усією шкірою ловить спекотні промені травневого сонця — полює. Тітонька Льоля сидить на поваленому дереві з заплющеними очима, піднявши обличчя догори — загоряє.

Крізь білу тканину легкої спідниці світяться ніжно-рожеві коліна. От якби вона була його мамою, мріє Міка. Хоча його мама гарніша за Льолю. Тільки дуже нервова. Не любить Міку. А Льоля — добра, водить на ставок.

Ось в слоїку затріпотіло кілька метеликів, три бабки, одна невідома зелена комашка із довгими, як у бабки, крильцями. Ура! Тепер можна і потерпіти до наступної прогулянки з тітонькою Льолею — є що робити до її візиту.

— Ну, що, малий, нагулявся? — гукає Льоля, поглядаючи на годинник. — Пора. Я ще із твоєю мамою не наговорила!

Міка неохоче згортає сачок, розправляє шорти, щільно закриває слоїк поліетиленовою кришкою. Зітхає. Можна йти.

А була б його воля — сидів би тут до вечора, до ночі, до наступного ранку! Познайомився б із хлопцями, які цілий день грають на подвір'ї в футбол. А то взагалі, зібрав би свій маленький наплічник (подарунок Льолі) і вирушив у подорож.

Але йому лише сім. Це так мало. Він навіть не дотягується до шпарини замка власної квартири! От тільки-но дотягнеться і мама ще за ним пожалкує!

Вдома на кухні вже сидить сусідка, пахне вареною картоплею, солоними огірками.

Міка ковтає слину. Але він знає правило: спочатку мама приймає гостей і на Міку — нуль уваги, потім — обід для нього, що залишилось. Хіба що зі столу можна щось непомітно стягнути. Або Льоля занесе до його кімнати бутерброд.

— Нарешті! — кричить мама з кухні.

— Ось і наш герой! — солодким голосом каже сусідка.

Міка її не любить. Колись на власні вуха чув, як та говорила, що у його мами є «волохата лапа». Але скільки Міка не придивлявся до маминих ніг — анітрохи вони не волохаті! І не «лапи» зовсім. Бреше!

Якби це було правдою, хіба б маму показували в кіно?! А мама у Міки — відома артистка. Він це бачив по телевізору!

Щоправда, фільм цей більше чомусь не крутили — і мама плакала. Проте, є кілька маленьких фільмів, що крутять весь час — про мило, про якийсь «педігріпал», про пральну машину. І скрізь у головній ролі — вона, мама!

У цих стрічках взагалі тільки вона — красива, молода, усміхнена, справжня кінозірка! Ось — стоїть під душем, оголена, вся в піні, мов морська царівна, повертається і каже до всього світу: «Мило “Ідеал” зробить ваш вечір ідеальним!». Або сидить зверху на пральній машині в білому пухнастому халаті, похитуючи стрункими ніжками, і притискає палець до вуст: «Тс-с-с... Вона працює — ти відпочиваєш...».

І всі це бачать!

Коли мама — а це трапляється не часто! — бере його з собою до магазину, то Міка часто чує шепіт в черзі: «Це ж — вона? Ну та, що гола в піні миється?». Маму це дратує, а Міка пишається. «Я ще їм всім покажу!», — сичить мама. А Міка думає — що вона ще збирається показати? Мама — мов ангел, але от тільки зовсім не зрозуміло, чому мама вважає, що він, Міка, зіпсував їй життя? Так і сказала колись Льолі (це Міка чув на власні вуха, коли підслуховував): «І чому я вчасно не зробила аборт?! Повірила тому покидьку, мовляв, не кине, одружиться, вивезе ледь не до Голлівуду — народила! І що тепер? Ролики? А на що я здатна іще, адже у мене няньок немає — ані матері, ані бабусі, щоб сиділи із цим недоумком!».

А хіба погано мати ролики, міркував Міка, він, наприклад, мріє про ролики! Та мама ніколи їх не купить...

...Міка хоче їсти, але думка про слоїк із живністю зігриває душу, поїсти можна і потім. Тим більше, що краєм ока помічає, як мама ховає до морозилки коробку із тортом, що принесла сусідка. До морозилки — це означає, що торт зроблений з морозива, та ще зверху посипаний ягодами та шоколадною стружкою! І, певно, його увесь не з'їли, якщо мама ховає його в холодильник.

Міка прослизує до своєї кімнати.

Сьогодні йому не хочеться підслуховувати розмови старших, і він щільно зачиняє двері. У нього безліч цікавих занять. Він роздивляється слоїк, посміхається, спостерігаючи, як метушаться за склом бабки. Хвилюються. Мов пацієнти в лікарні.

Вже кілька тижнів, як у Міки з'явилося це захоплення.

Воно цілковито поглинає його, допомагає долати нудьгу, притлумлює незадоволення від того, що йому не дозволяють ганяти вулицями, як це роблять інші діти. Навіть думка про їжу здається не такою гострою, якщо захоплений новою справою.

Міка обережно дістає зі слоїка першого метелика. Він ніжно-білий, тільки тулуб чорненький і тонкий, як у гусені. Крихітна голівка, ледь помітні лискучі оченята, два ряди ніжок-ниточок.

Спочатку Міка відриває обидва крильця з одного боку і спостерігає, як кумедно б'ється метелик, завалюючись на бік, ковзаючи по підлозі черевцем і вигинаючи кінчик хвостика догори. Міці навіть здається, що передніми лапками метелик хапається за голову: «Ой-йой! Що зі мною сталося?!».

Надивившись на ці кумедні маневри, Міка відриває інші крила. Тепер комаха просто повзе, недбало, мов п'яна (такою іноді Міка бачить маму).

Ледь ворухить ніжками-ниточками. Черга — за ними! Обережно і уважно Міка здійснює і цю операцію. Тепер метелик перетворюється на гусінь і лежить нерухомо.

Міка лягає на підлогу, наближує обличчя до об'єкту спостережень, уважно вдивляється, аби розгледіти очі, ротик. Помічає неподобство: лишилися ще закручені вусики. Міка миттєво виправляє помилку і знов

прискіпливо розглядає плід своєї праці, прикладає до чорного черв'ячка вуха: чи не почує бодай якогось звуку?

Але чорненький видовжений тулуб лежить нерухомо. Тільки очка виблискують. Але нехай залишаються — нехай бачить себе! Міка кладе тулуб навпроти уламка дзеркальця.

Настає черга бабки. Он вона яка — очі величезні, так і крутить лобатою голівкою. І тулуб у неї довший і гладший, ніж у метелика. Жирненький. Наступний дослід має бути цікавішим. Міка дістає голку...

...Морозива цього дня він так і не отримав.

«Не заслужив!» — твердо сказала мама.

Міка знає, що дорослі хлопці «служать» в армії і розуміє, що для того аби отримати свою порцію солодоців, треба її «заслужити». Але так хочеться з'їсти торт зараз! До спазмів у шлунку, до істерики, до сліз. Але Міка тримається з останніх сил, адже знає: буде плакати — взагалі нічого не отримає. Мама каже, що її нудить від його сліз. Ніби вона їх куштувала...

Міка лягає спати роздратований, ображений на маму, на сусідку, на Льолю, яка так і не занесла бутерброд, на весь світ. Виросту, піду служити в армію, твердо вирішує він — їстиму морозиво щодня!

Вранці ніжний промінчик сонця золотим круглячком лежить поруч із його головою, як кулька морозива. Міка навіть пробує його на смак — просто облизує край подушки. Не солодко!

Міка сповзає з ліжка. В квартирі тиша. Можливо, сьогодні йому пощастить — мама пішла кудись на репетицію і він сам залізе до морозилки. І нехай потім вона свариться, зачиняє в темряві, нехай б'є!

Він готовий до всього.

Але мама, як завжди, сидить на підвіконні в кухні в прозорому мережаному пеньюарі.

— Чому люди не літають?.. — оксамитовим голосом чи то запитує, чи то декламує вона. — Я кажу: чому люди не літають так, як птахи?! Мені часом здається, що я — пташка... Дай! — це вона звертається до Міки, очима вказуючи на пачку цигарок та запальничку, що лежать на столі.

Яка вона зараз гарна!

Вранішні золотисті промені пронизують її наскрізь, вона вся світиться, як казкова фея, як метелик. І ніжки такі гладенькі, такі довгі, схрещені, як у порцелянної статуетки, що стоїть у серванті. Мама киває йому головою, закурює і продовжує говорити щось незрозуміле:

— ...коли стоїшь на верхівці гори — так хочеться злетіти! Здається, ось, закриєш очі, змахнеш руками і полетиш!..

Міка колись бачив у кіно, як летить жінка.

Про що було кіно, Міка не зрозумів — щось про хлопця, який вистежував шпигуна. А потім видерся із дівчиною на дах, дівчина не втрималася на краю — і полетіла вниз. Так повільно, так красиво летіла. Як метелик.

Мама похитує ногами, Міка заворожено спостерігає.

— Що дивишся? Це роль! — плаксивим голосом каже мама. — Через тебе ніколи не зіграю нічого путнього. І не полечу! І ніхто мені не допоможе... Ніхто...

...Поліцейська машина, «Швидка» та знімальна група програми «Надзвичайно» приїхали майже одночасно за двадцять хвилин після того, як сусіди повідомили про падіння жінки з сьомого поверху чотирнадцятиповерхівки.

За зачиненими дверима квартири голосно ревів хлопчик, син небіжчиці. Двері довелося ламати, від чого ревіння посилювалося.

Жаліслива сусідка одразу ж потелефонувала найближчій подрузі небіжчиці, мовляв, «нехай Льолька розбирається. Мені зайвий рот ні-на-да!».

На підвір'ї біля розпластаного тіла працювали експерти, метушилися лікарі, юрмилися перехожі. А телеоператор, відзнявши сюжет на вулиці, вже входив до квартири, на ходу коментуючи подію.

Темний коридор, дві кімнати із розстеленими ліжками.

У «дитячій» — маленький топчан з досить брудним простирадлом, засмальцовані, замальовані кульгавими метеликами шпалери, у світло-рожевій вітальні більш-менш прибрано, велике ліжко накрите грайливо-рожевим атласом, тьмяні штучні букети у вазонах, все припорошене пилом...

Камера безжально нишпорить по всіх кутках і вихоплювала найдрібніші деталі — пляшки на столі, недопалки в горщиках із сухими квітами, немитий посуд...

Ось на кухні те розчинене вікно, з якого півгодини тому відбулося падіння, стіл із коробкою наполовину з'їденого торта і, нарешті, перелякане замурзане обличчя хлопчика...

Хлопчик тихо скиглить, розмазуючи по щоках сльози і шоколад.

Він боїться камери, затуляється руками, залізає під стіл, дряпається, кусається, верещить.

— Припиніть негайно!

Це до квартири вривається тітонька Льоля.

Вона обіймає Міку, підхоплює на руки і він заспокоюється, замовкає, лише стиха схлипує, ховаючи обличчя у її волосся. Волосся смачно пахне чимось солодким.

Міка тихо сидить, притискаючись до неї увесь час, поки Льолю про щось розпитує слідчий. Про маму, про її знайомих, про нервовий стан, роботу і останню зустріч. Льоля відповідає, притискаючи до себе Міку — він чує, як Льоля тремтить, як калатає її серце. Міка хоче захистити Льолю від суворого поліцейського, але не знає — як.

Його ж не питають!

Якби запитали, він би пояснив, що мама просто захотіла трохи політати.

Льоля цілує, гладить по голові Міку, говорить до нього лагідно, ледь стримуючи сльози:

— Не хвилюйся, золотенький. Я заберу тебе до себе. А мама... вона...

— Полетіла? — підказує Міка.

— Так... так... — розгублено повторює Льоля і знову гладить хлопчика по кучерях. — Я зроблю для тебе усе, що хочеш. А хочеш, підемо на ставок?...

— Ні, — крутить головою Міка.

— А що ти хочеш?

— Можна я доїм морозиво? — ледь чутно вимовляє хлопчик.

ЧАСТИНА ПЕРША

«Сьогодні, напевно, мій день», — думала Марта, упевнено йдучи центром міста.

Дійсно, з самого ранку без зайвих проблем, які майже щомісяця виникали при спілкуванні із бухгалтерією, вона отримала чималу суму відпускних. І одразу ж придбала білу сумку, саме таку, яка пасувала до її білого сарафана. А ще вдалося без черги заплатити на пошті квартирний борг за три місяці.

Більше того, йдучи сквером, вона помітила, як з-під ніг випурхнув зелений папірець і полетів алеєю, підхоплений легким полуденним вітерцем. Вона б на нього і не поглянула, але він, як великий метелик з розчохнутими крилами, пурхнув і застряг у квітах на клумбі. І Марта чітко побачила на ньому цифру «100». Ну, не така вона вже й бідна, аби нахилитися за серветкою чи календариком (адже зелений папірець нагадував і те, і те), і не така вже дурна, аби потрапити на гачок шахраїв чи жартівників, котрі, певно, спостерігають за нею. Марта крадькома роздивилася довкола, але алея була порожня. Вона уповільнила крок, аби придивитися не нахиляючись. Придивилась: папірець мав правильну форму, портрет Бенджаміна Франкліна і був майже новенький.

Марта озирнулася — поруч нікого. Нахилилася, ніби поправляє ретязь на босоніжках, і тричі промовивши «Пробач, Господи...», підняла купюру, зібгала в долоні. Вона була щільна і хрустка — сумніватися не доводилося.

До кінця алеї Марта йшла з напруженою спиною, очікуючи на одну з тих історій, яку чула від людей — зараз її наздоженуть і довкола

знахідки почнеться якась шахрайська катавасія з непередбачуваними наслідками.

Але нічого такого не сталося.

І Марті, перед тим, як сховати купюру до нової білої сумки, довелося ще кілька разів вибачитись невідомо перед ким і тричі прочитати «Отче наш», аби очистити сумління від неприємного відчуття, що вона заробила на чужому нещасті. Зрештою, подумавши, що купюра могла належати тому, у кого їх «кури не клюють», тому й вилетіла з тугого гаманця чи кишені, Марта заспокоїлась і вирішила негайно витратити «дурні гроші» на щось корисне.

І от тепер вона йшла і роздивлялася себе у вітринах, думаючи, що день розпочався непогано і має бути добрим.

Відображення у вітринах їй подобалося. І воно, це відображення, ніби існуючи окремо від Марти, натякало їй на те, що варто було б зробити ще один крок, на який сама Марта не наважувалась: нарешті завітати до невеличкої крамниці на розі. Цей бутик давно приваблював її тим, що там, за склом вітрини, на довгих елегантних кронштейнах в стилі «хай-тек», встановлених один проти одного, висіли ексклюзивні вироби — жіночі сукні та чоловічі костюми найвідоміших у світі брендів і, як зазначалося у рекламі, вони були тут тільки в єдиному примірнику.

Марта завжди обходила цю крамницю, соромлячись своє неспроможності придбати якусь річ у завжди порожньому залі. Але сьогодні вирішила бодай прицінитися до дорогих суконь — чи потягне таку покупку її гаманець? Вона точно знала, що не потягне. Навіть на один рукав не вистачить, навіть на хустку-батик, навіть на один ґудзик з костюму «од кутюр».

Але, зрештою, треба хоч один раз поцікавитись — так воно чи не так, аби заспокоїтись, а не позирати на ту вітрину, як кіт на сало. Зазирнути і поводитись впевнено, а потім зробити вигляд, що нічого з тих дорогоцінних лахів тобі не підійшло за розміром або не відповідає твоєму вибагливому смаку.

Марта рішуче розчахнула двері. І одразу ж почула мелодійний перегук дзвоників, що висіли над ними. Отже, її візит не пройде непоміченим.

Так і є. З приємної напівтемряви невеличкого приміщення виплила назустріч молода продавщиця.

— Добрий день! — привіталася люб'язно. — Вам допомогти?

Марта розуміла, що так спілкуватися із потенційними покупцями вимагають правила етикету, що це правильно і, навіть, необхідно, але нав'язливий сервіс дратував її і ніби зобов'язував зробити покупку. Про себе Марта давно знала: щойно вона починає спілкуватися з будь-якими торговцями, як непотрібна річ опиняється у неї в кошику! Такий вже дурний характер — не може пручатися, важко відмовити тому, з ким привітався!

Тому вона зробила суворий вигляд обличчя.

— Дякую, я подивлюся сама!

На відміну від настирливих ринкових торговців, чемна дівчина одразу ж знову сіла в своє кріселко за касою.

Марта підійшла до кронштейна з жіночим одягом і з задоволенням почала перебирати сукні і костюми, які навіть на дотик, здавалися зітканими з пелюсток або сплетені з золотого руна. Але ж ціни! Марта завжди дивувалася: хто таке купує?! Хіба що сноби, чиїсь коханки, депутатши чи просто дурні. Таке можна надіти лише один раз. А в Мартиному випадку взагалі — жодного, адже їй просто нікуди в таке вбратися.

Вона зняла одну вішалку з сукнею, що виглядала не такою виключною, як інші, підійшла до люстра і з діловим виглядом приклала сукню до себе. Непогано! Навіть дуже непогано, щоб не сказати — просто дивовижно. Марта зітхнула, нахилилася аби уважніше роздивитися етикетку, пом'яла тканину в долоні, як це робила на ринку, аби впевнитись, що тканина не мнеться, і несподівано намацала в кишені сукні щось тверде, видовжене, схоже на пачку тонких жіночих цигарок.

Продавщиця не дивилася на неї.

Марта крадькома полізла до кишені і витягла звідти... плаский мобільний телефончик, фіолетовий з золотавими загравами по всьому корпусі, справжній витвір дизайнерського мистецтва.

Звичайно ж, подумала Марта, треба вчинити чесно і одразу віддати його на касу. Чи не досить з неї знайдених доларів?! Марта поглянула у бік продавщиці: та відверто нудьгувала, гортаючи глянсовий журнал, у

неї були занадто довгі нігті, викличний макіяж і зверхній щодо неї, Марти, вигляд.

Ні, тут не може бути ніякої солідарності! І ніякої впевненості в тому, що продавщиця не забере іграшку собі. А якщо це так, навіщо віддавати? Це все одно, що бігати вулицею і питати у кожного про загублену купюру — дев'ять з десяти подякують і відберуть!

Переконавши себе у такий спосіб, дівчина швиденько поклала слухавку до своєї кишені, ще раз прискіпливо розглянула сукню, зробила розчаровану гримаску, повільно понесла до кронштейну. А вже коли повісила досередини, помітила на тканині волосинку — ледь помітну, світло-руду...

Марта пройшлася рукою по ряду інших суконь, зробила вигляд, що жодна їй не сподобалася. Відійшла до круглого кронштейну з шаликами і помітила, що один з них — ніжно-блакитний, всіяний дрібними різнобарвними метеликами, коштує трохи менше її знайденої сотні, отже, чудовий привід позбутися дармових грошей.

Марта рішуче зняла шалик з гачечка, попрямувала до каси.

— Чудовий вибір, вітаю, — сказала дівчина.

Марта заробила вигляд, що перераховує купюри в гаманці і ніби ненароком витягла з нього зелений папірець.

— Вибачте, у мене тільки такі... — промовила з королівською гідністю.

Цього разу дівчина з повагою огледіла Мартин сарафанчик і сумку, явно придбані на ринку, ніяково посміхнулась.

— Але ми не приймаємо долари, — промовила нерішуче. — Вам слід їх розмінати.

— Решти не треба, — посміхнулась у відповідь Марта.

Дівчина гмукнула і, подумавши кілька секунд, швидко взяла гроші, люб'язно і поквалливо зняла з гачка упаковочний пакет. Але Марта одразу накинула шалик на плечі і, кивнувши продавщиці, швиденько вийшла на вулицю, хвилюючись, чи не була це якась перевірка. А ще гірше — зйомки прихованою камерою, які увійшли в моду і загрожують стати справжнім покаранням для не чистих на руку і сумління пересічних громадян.

Але ніхто не біг за нею слідом, не хапав за руки, не звинувачував у привласненні чужого майна. Попри це Марта вирішила швидше

перейти на протилежний бік вулиці і загубитися у натовпі.

Була дванадцята година дня, сонце вже припікало потилицю, а щоки Марти палали, ніби вона скоїла злочин.

О пів на першу дівчина мала зустрітися зі своєю подружкою у кафе біля старовинного фонтана, яке так і називалося «Фонтан». Марта прийшла раніше, замовила собі бокал холодного пива. Людей в кафе було багато, всі голосно розмовляли, з динаміків лунала музика. На Марту ніхто не звертав уваги.

І вона нарешті змогла витягти телефончик з кишені і уважно роздивитися його: маленька слухавка вишуканого фіолетового кольору, гарненька приваблива штукovina! І така вінтажна, можна сказати, старомодна, адже нині всі хизуються величезними смартфонами, котрі ледь вміщаються в руку.

Варто сказати, що у Марти мобільного телефона не було і, за її переконанням, ніколи не буде. І це була її принципова позиція!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ